

[Aksel Larsen.]

Sp. 5160 endnu mere utvetydigt, og jeg vil derfor gerne have Formandens Tilladelse til at oplæse et lille Citat af, hvad Ministeren sagde ved den Lejlighed. Den højtærede Minister sagde vendt mod mig:

„Man ved, at det ærede Medlems Ændringsforslag angaaende Landarbejdernes Løn ikke kan vedtages, og det vil altsaa sige, at Landarbejderne intet faar ad den Vej; men man ved ogsaa, at hvis man vedtager Kornloven i den Skikkelse, hvori den foreligger, er Regeringen, som den har udtalt, villig til at gennemføre en Tilpasning. Landarbejderne forstaaer naturligvis, at det er sikrere at have een Fugl i Haanden end ti paa Taget, og det vil de sikkert ogsaa forstaa i denne Situation.“

Det var den 19. Juli. Den 19. Juli fik vi at vide, at det at vente paa Regeringens Opfyldelse af Landbrugsministerens Løfte i Modsætning til at gennemføre Kommunisternes Forslag om øjeblikkelig Lønforhøjelse for Landarbejderne, det var at have een Fugl i Haanden i Forhold til ti paa Taget.

Nu er der gaaet 2 Maaneder siden da. Høsten er bragt i Hus, og Kornet sælges til Priser, der stedvis ligger paa det dobbelte af, hvad Kornloven har fastsat, men Landarbejderne har ikke faaet 5 Øre i Lønforhøjelse og gaar formentlig stadig væk og tænker, at det maa være en mærkværdig Fugl, de der har faaet i Haanden. Nu kommer man saa og siger: nu skal vi indfri Regeringens Løfter fra Juli, nu skal vi indfri Regeringens Løfter om en Tilpasning af Lønningerne, herved giver vi 3 Kr. mere om Ugen.

Men der er det „men“ ved det, at Landarbejderne er undtaget. Med meget stor Omhu har man specielt undtaget de Landarbejdere, som man talte saa kærligt for i Juli Maaned, da det gjaldt om at faa dem til at vente og ikke vredes over, at de skulde vente. Nu hvor Høsten er bragt i Hus, saa kommer man og siger: det maa ordnes ved Forhandling, og hvis det ikke skulde ordnes ved Forhandling, er Regeringen villig til at overveje eventuelt at gribe ind. Ja, saa ved vi jo nok, hvordan det gaar.

Da De samvirkende Fagforbund i Efteraaret forhandlede med Arbejdsgiverforeningen for at faa gennemført en Pristalsregulering, udelod man Landarbejderne, idet man sagde: det maa ordnes senere ved speciel Forhandling. Denne specielle Forhandling kom, den gav negativt Resultat, det tegnede til Konflikt. Saa kom man igen

og sagde til Landarbejderne: ja, nu har I vedtaget et daarligt Forslag om en lille Smule Tillæg, og det har Landbrugets Arbejdsgivere forkastet, vi skal imidlertid ikke søge at tvinge Landbruget, lad os hellere vente og se! De ventede og saa, og vi fik Pristalsreguleringens Ødelæggelse i Maj, vi fik Kornloven i Juli, og man sagde igen til Landarbejderne: vent og se, efter at de havde været udsat for den Tort, der hed Voldgiftskendelsen i Maj. Nu har vi September, og nu siger man igen: stol paa Grønnings og hans Fagfællers Velvilje. Den kender vi. Jeg tror ikke, der er nogen Landarbejder, der regner med, at man ved fredelig Forhandling skal faa saa meget som 5 Øre mere om Aaret i Løn.

Hvis der er nogen, der er i Tvivl, saa henviser jeg til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Udtalelser. Det ærede Medlem var jo heroppe for lidt siden. Han talte om, at alt var betydningsløst i Forhold til det mægtige Problem at faa det rette Forhold mellem Lønninger og Produktionspriser, og saa sagde han videre, at denne Sag maatte underkastes meget grundige Undersøgelser, og det maatte være Regerings Sag o. s. v. Ja, vi har faaet Produktionspriserne, bl. a. paa Korn, sat ganske gevaldig i Vejret, saa det for almindelige dødelige ser ud til, at nu hersker der et stærkt Misforhold mellem disse Produktionsprisers Højde og Lønningernes ringe Størrelse, men det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen er derfor rigtignok ikke Tilhænger af, at Landarbejdernes Lønninger forhøjes. Der skal grundige Undersøgelser til, siger han, meget grundige, meget langvarige.

Jeg er sikker paa, at selv om det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen tilbragte Resten af sit Liv med at foretage grundige Undersøgelser i denne Sag og havde et helt Departement til sin Raadighed til at foranstalte disse Undersøgelser, og selv om Landbrugets Produktionspriser blev hundrede Gange saa høje, som de er i Dag, vilde det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen ikke blive færdig med sine grundige Undersøgelser og ikke komme til det Resultat, at Landarbejderne burde have bare een Krone mere om Ugen. Nej, vi ved, hvordan det gaar.

Saa siger Regeringen: Ja, men hvis der ikke kommer noget ud af disse Forhandlinger — det formentlig skal ske efter grundige Undersøgelser —, saa forbeholder Regeringen sig eventuelt at træde til. Hvis det var den højtærede Landbrugsminister, der skulde klare denne Sag, vilde han selvfølgelig staa herop og sige, at nu havde man